

για.—Οἱ ἐπὶ τὰ Ραβδῖνοι τῆς Ἱερουσαλὴμ.—
Παραμονὴ ἑορτῆς.—Δράμα ἐν Χαρεμίῳ.—
Ἐν τῷ προηγουμένῳ δὲ φύλλῳ ἐδημοσιεύσαμεν τὸ νεώτατον
ἔργον τοῦ «Εἰς τὴν βρύσιν τῆς μονῆς» ὅπερ ἐξε-
τέθη εἰς τὸ ἐφστεινὸν Salon τῶν Παρισίων.

Ἄλλα ἔργα τοῦ, ἐπίσης ἀρίστα, εἶνε οἱ Φογάδες, ὁ
Ἀπγορευμένος καρπός, τὰ Ἅγια Δείγματα, ὁ Φυλα-
κισμένος, ἡ Αἰχμάλωτος, ἡ Ὀπτασία, ἡ Μεγάλη Πα-
ρασκευή.

Ἐν Ἀθήναις ἐξέθετε συγχύ. Τὰ τελευταῖα ἐκτεθέντα
ἔργα τοῦ εἶνε ἡ Ἀνατολίτις καὶ τὸ Ράπισμα. Κατὰ τὰ τε-
λευταῖα ἔτη εἶχεν ἐκθέσει εἰς τὸ Salon τὰ ἐξῆς ἔργα: Στὰ
Μέγαρα.—Εἰς τὸ λουτρὸν (Αἰγυπτιακόν).—Χριστοῦ-
γεννα εἰς τὴν Βηθλεὲμ.—Μεγάλη Θλίξις (Ἑλλάς).—
Χίμαιρα.—Ἀνάπανσις.—Ἀφροδίτη.—Αἱ τελευταῖαι
λάμπρις.—Τὸ λάφyron.

Εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἐργαστήριον τοῦ, κείμενον εἰς τὴν
ἀπόκεντρον ὁδὸν Dumont-Thiéville, τὸ διακεκομμένον
μὲ ἀνατολικὴν εὐμάρειαν, πλήρες ἀντικειμένων ὀπλων,
θυμιατῶν καὶ κηροπηγῶν, τουρκικῶν, ἐλληνικῶν
καὶ ἀλβανικῶν πραγμάτων, συνκεντροῦντο οἱ ὅλγοι
Ἑλληνες καλλιτέχνη τῶν Παρισίων.

Ὁ Ράλλης ἤγε τὸ 57ον ἔτος.

★

Ὁ διάσημος διευθυντὴς τοῦ «Κόσμου τῆς Ν. Ὑόρ-
κης» Πούλιτσερ ἠτόκισεν ἐν Βιέννῃ, ἐντὸς ξενοδο-
χείου, πάσων ἐξ ἀνάτου νευροπαθείας. Ὁ Πούλιτσερ
μετέβη πτωχότατος ἐξ Ὀδηγρίας εἰς Ν. Ὑόρκην, ὅπου
ὁ ἀδελφός τοῦ, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ γράμματα, ἔδρασε τὴν
ἐφημερίδα Κόσμος». Ὁ Πούλιτσερ χάρις εἰς τὰς σκαν-
δαλώδεις εἰδήσεις, ἐγένεν ἐκατομμυριούχος.

★

Τὴν 8 Νοεμβρίου θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ Βα-
σιλικὸν θέατρον ὁ Φερωδὲ μὲ τὴν δεσποινίδα Ρομπὲν
τῆς Γαλλικῆς κωμωδίας, κατόπιν δὲ 7 παραστάσεις μέ-
γας Γαλλικῆς θίαιος ὁπερέττας.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον θὰ παρελάσων αἱ ὀνομα-
σταὶ ἡθοποιοί, Μπαρκλέ μὲ τὸν Πάσιν της, ἡ Βιεν-
ναία ὑψίφωνος Τέρρεν, ἡ Δουῆς, ὁ Χούβερχαν (βιολι-
στής), καὶ ἡ μεγάλη Ἰταλικὴ ὁπερέττα τοῦ Κεδιβικοῦ
θεάτρον τοῦ Καίρου, ἥτις μεταξὺ ἄλλων θὰ δώσῃ τὴν
«Τετραλογία» τοῦ Βάγγερ, τὴν «Σαλώμην» τῆς Στρούους
καὶ τὴν «Ρέαν» τοῦ Σαμάρρα.

★

Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἡγόρασε ἀντὶ 450,000 δρ.
ἐξόχου τέχνης Ἑλληνικὸν ἄγαλμα (εὗρεθὲν τῷ 1878 εἰς
τὸ Ἄντισιο) ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν πριγκίπων Ἀλ-
δομπρασίνοι (καταγομένην ἐκ τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ
δγδού) παριστάνει δὲ κατὰ τὸν Ἀλμαν Ἱεραιαν τοῦ
Ἀπόλλωνος. Κατετέθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν μουσεῖον τῆς
Ρώμης. Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ θανυμαλοῦ τούτου ἀριστοτε-
λῆματος εἶνε μυθιοστορηματικὴ.

Μίαν τρικυμιώδη νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου, κατὰ τὸ
187, ἡ μαρία τῶν κυμάτων κατεκομήνισε μέγαν ὄγκον
χωμάτων τῆς παραλίας ἐνὸς ἀκρωτηρίου εἰς τὸ Ἄντισιο
παρὰ τὴν βίλλαν Σαρσίνας, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἐρεῖ-
πια παλαιῶν ἐπαύλεων τῆς ἐποχῆς τῶν Ρωμαίων Ἀυ-
τοκρατόρων.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, οἱ γείτονες, θαλασσινοὶ καὶ ποι-
μένες, εἶδαν ἐντὸς τῆς κόγχης: μιᾶς αἰθούσης, τὴν ὁποί-
αν ἐπεκάλυπεν τὰ πεσόντα χρώματα, στημένην ὑψηλὰ
τὴν ὠραιότητα μαρμαρίνῳ κόρῃ.

Ἐσπορμένη πρὸς τὸν ἀπέραντον πόντον, ἀνεβά-
σταξ ἐρίσκον, περιέχοντα ἱερουργικὰ ἀντικείμενα, σύν-
ρους καὶ ὡσεὶ προσέχουσα εἰς θρησκευτικὴν τελετὴν
ἐλαφροῦς κλίνουσα ἐμπρός, μὲ γυμνὸν τὸν ὄμον, ἐνῶ
ἐκ τοῦ ἐτέρου κατέπιπτεν εἰς ὠρεῖας πτυχὰς τὸ πλοῦ-
σιον ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ μακροῦ χιτῶνος.

Τὴ παριστάνει τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ἔμενε μακροῦς
αἰῶνας σχεδὸν ἄρτιον ὑπὸ τὰ χρώματα εἶνε καὶ σήμερον
ἀκόμη ἀβέβαιον.

Ἡ κόρη τοῦ Ἄντισιο

Ὁ ἀρχαιολόγος Ἀμελιονγκ τὴν θεωρεῖ ποιήτρια, ἡ-
τις, νικήσασα εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα, προσφέρει εἰς τὸν
θεὸν τὸ κείμενον τῆς ᾠδῆς καὶ τὸν στέφανον τοῦ θριούμβου.

Ἄλλοι τὴν λέγουσιν κορυφαίαν χοροῦ παρθένων, ἥτις
ἀποθέτει εἰς τὸν βωμὸν τὰ σκεύη τῆς λατρείας· ἄλλοι δὲ
προφῆτιδα ἢ Σίβυλλαν, ἄλλοι χορηφόρον καὶ ἄλλοι ὀδη-
γὸν ἄρματος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅλοι οἱ κριτικοὶ τῆς ἀρχαιολο-
γίας συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι ἡ «Κόρη τοῦ Ἄντισιο» εἶνε
σπανιώτατον ἑλληνικὸν καλλιτέχνημα τῶν χρόνων καὶ
τῆς σχολῆς τοῦ Πραξιτέλους, ὥστε δὲ καὶ ἔργον ἐξελεθὲν
ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἐργογλύφου, ἀδελφῆ
Ἰσαξία τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ὀλυμπίας.

Ἡ ἔπαυλις, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα μετεφέρθη
εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ρώμης, ἀνῆκεν ἀρχικῶς εἰς τὴν
οἰκογένειαν τῶν Κορσίνοι καὶ περιήλθε κατόπιν εἰς τὴν
οἰκογένειαν Μενκάτοι.

Ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην κατόκησεν ὁ δὸν
Μιγκονὲλ τῆς Βραγαγνίς, ὅστις ἐπλήρωσεν ὡς ἐνοί-
κιον μόνον τὴν τιμὴν τοῦ ὅτι κατόκει ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο
καὶ τὰ οικονομικὰ τῆς οἰκογενείας Μενκάτοι δὲν ἐπῆ-
ραν καλὰ καὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ πωλήσῃ τὴν ἔπαυλιν.

Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν πώλησιν τοῦ Ὁραίου
αἰνῆγματος ὑπῆρξαν μακράς. Διάφοροι ξένοι προσέφε-
ραν μυθώδη ποσά. Ἄλλ' ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις, στη-
ριζομένη ἐπὶ τοῦ νόμου περὶ ἀρχαιοτήτων τοῦ ἀπαγο-
ρευόντος τὴν ἐξαγωγήν κειμηλίων ἐξ Ἰταλίας, κατώρ-
θωσε νὰ προτιμηθῇ διὰ τὸ μικρὸν σχετικῶς ποσὸν τῶν
450 χιλ. φρ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη διὰ τὸν φόβον λαθραίας
πωλήσεως δύο караβινιέροι ἐφρουροῦν ἡμέρας καὶ νυ-
κτὸς τὴν Ὁραίαν Κόρην.

★